

Foaia Diecezană

Organul oficial al eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului:</p> <p>Pe un an 240 Lei Pe jumătate de an 120 Lei Pe un pătrar de an 60 Lei Un număr 5 Lei Pentru străinătate pe un an . . . 300 Lei</p>	<p>APARE DUMINECA</p> <p>Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”, iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „Tipografia și Librăria Diecezană” în Caransebeș.</p>	<p>Prețul inserțiunilor:</p> <p>Pentru publicațiuni oficiale, concurse edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei</p>
--	---	---

Nr. 343 Prez., 1940.

VASILE,

DIN ÎNDURAREA LUI DUMNEZEU DREPTCREDINCIOSUL EPISCOP
AL EPARHIEI CARANSEBEȘULUI.

Iubitului Cler și Popor dreptcredincios din această de Dumnezeu păzită eparhie:
Har și milă dela Dumnezeu-Tatăl și dela Domnul nostru Iisus Hristos;
Iar dela smerenia noastră arhierească binecuvântare.

„...Aceasta să se înțeleagă întru voi, care și întru Hristos Iisus; Carele în chipul lui Dumnezeu fiind... S'a deșertat pe Sine, chip de rob luând... și S'a smerit pe Sine, ascultător făcându-se până la moarte...”

(Filipeni II, 5—8.)

Iubiți fii sufletești,

Intre neprețuitele daruri ce dumnezeescul Prunc Iisus le-a adus pentru noi pământeni și le-a pus la îndemâna noastră, chiar începând cu întruparea Sa, cea mai presus de fire și cu nașterea și sălășluirea Sa în ieslea din peștera Vifleemului, loc de frunte ocupă desigur, ca o strălucitoare nestemată, pilda de vieață ce El ni-a lăsat.

Cum a călăuzit odinioară minunata stea pe cei trei Crai dela Răsărit spre peștera strălucitoare de lumină cerească din Vifleemul Iudeei, așa este rânduită pentru noi, pământeni, luminoasa pildă de vieață a Mântuitorului: să ne atragă, să ne lumineze calea și să ne călăuzească spre limanul împlinirii așteptărilor noastre de mântuire.

Pilda de vieață lăsată nouă, creștinilor, de Mântuitorul e chemată să ne îndrepte și să ne poarte pașii șovăitori, pe căile aspre și strâmte ale mântuirii. Toiag al neputințelor și cărjă a slăbănogelii noastre, în lupta ce ne este dat să ducem cu atâtea vrăjmășii ale mântuirii noastre, ne este sortită să ne fie pilda vieții Mântuitorului nostru Iisus.

Astfel de sprijin s'a dovedit ea, vieața Mântuitorului, pentru creștinii primelor veacuri, cari au întâmpinat în vieața lor de creștini și în lupta lor pentru dobândirea mântuirii, greutăți și prigoane mult mai cumplite decât noi, în zilele grele prin cari trecem. Și cari totuși, au înfruntat orice urgie, mergând, dacă li s'a cerut, chiar și la moarte, cu

privirea ațințită spre pilda dată de Mântuitorul, pildă plină de nestrămutată statornicie în slujba de mântuire a neamului nostru, ce El a luat asupra Sa.

Pilda aceasta de vieață, lăsată nouă de Mântuitorul, strălucește atrăgătoare și plină de îndemnuri pentru noi din fiecare întâmplare mai însemnată a petrecerii Sale pe pământ, printre oameni.

Și iată, iubiților, ce se desprinde pentru noi, creștinii de azi, sub formă de învățătură pilduitoare, vrednică de urmat, din faptul întrupării celei mai presus de cuget și de cuvânt a Fiului lui Dumnezeu. Fiul lui Dumnezeu a devenit Pruncul Iisus prin nașterea Sa din Preacurata Fecioară Maria și prin sălășluirea Lui, fără murmur de împotrivire, în peștera întunecoasă și rece din Vifleem; în ieslea atât de sărăcăcioasă a dobitoacelor.

Cel ce lăcuște întru lumina cea neapropiată a dumnezeirii și șade, întru slavă, deadreapta lui Dumnezeu și Tatăl „*S'a deșertat pe Sine*” — cum zice Sfântul Apostol Pavel — lipsindu-Se de acea dumnezeiasca slavă, spre a lua asupra Sa toată netrebnicia chipului de lut al trupului nostru, rănit de păcate. Mântuitorul nostru Iisus Hristos, întrupându-Se pentru mântuirea noastră, părăsește strălucirea tronului ceresc și, din smerenie și ascultare față de Dumnezeu-Tatăl, se coboară și se sălășluiește în peștera și în ieslea dobitoacelor.

Smerenia și ascultarea față de Tatăl Ceresc sunt deci, cele dintâiu două podoabe ale sufletului, la dobândirea cărora ne îndeamnă pilda ce ni-o îmbie Mântuitorul prin smerită și supusă întruparea Sa. „...*Vă învățați dela Mine, că sunt blând și smerit cu inima...*”, (Mat. XI, 29) — ne povățuiește însuși Mântuitorul.

Smerenia și supunerea față de voia Tatălui din ceruri, cu cari Mântuitorul a pornit la împlinirea slujbei Sale de mântuire a neamului omenesc, slujbă începută odată cu nașterea Sa, n-au fost întrecute, în timpul petrecerii Mântuitorului Iisus Hristos pe pământ, decât de mila Sa nesfârșită și de iubirea Sa nemărginită față de noi.

Iubirea nemărginită alui Dumnezeu față de noi a fost izvorul din care a luat naștere planul dumnezeesc de mântuire, pus în lucrare chiar prin nașterea cea mai presus de fire a lui Iisus. „*Că așa a iubit Dumnezeu lumea, cât și pre Fiul Său. Cel unul născut L-a dat, ca tot cel ce crede întru El să nu piară, ci să aibă vieață veșnică*”, (In. III, 16) — ne spune lămurit, însuși cuvântul Mântuitorului. Tot ceea ce a făcut Mântuitorul Iisus Hristos pentru mântuirea noastră — dela nașterea Sa și până la moarte — este înfățișat de dumnezeescul cuvânt al Scripturii ca o faptă de iubire. „*Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca cineva sufletul său să-și pună pentru prietenii săi*”. (In. XV, 13.). Iar Iisus, Mântuitorul și Domnul nostru, sufletul Său l-a pus pentru mântuirea noastră, începând cu nașterea și sălășluirea Sa în peștera și în leagănul ieslei și până la patima Sa cea de bună voie.

În schimb însă, ne cere și nouă — ne poruncește chiar, — ca și noi așijderea, să ne iubim unii pe alții, precum ne-a iubit El pe noi. „*Aceasta este porunca mea, ca să vă iubiți unul pre altul, precum Eu v-am iubit pe voi*”, (In. XV, 12.). Iar fapta Sa de iubire față de apostolii Săi și, la fel, față de noi oamenii de totdeauna și de pretutindenea, smerenia Sa, supunerea Sa, iubirea Sa de oameni, jertfirea Sa de sine pentru mântuirea noastră ni-o pune înaintea noastră ca pe o pildă de urmat, învățându-ne și zicând: „*Că pildă am dat vouă, ca precum Eu am făcut vouă și voi să faceți*”, (In. XIII, 15.).

Drept examen al iubirii noastre față de El, Mântuitorul așează și ne cere păzirea poruncilor Lui de cătră noi. Așa reiese din cuvintele Domnului: „*Cel ce are poruncile Mele, și le păzește pe ele, acela este care Mă iubește pe Mine*”, (In. XIV, 21.). Iar întrucât ne dovedim plinitori ai poruncilor Lui și deci, cu iubire față de El, așa cum el ni-o cere, avem tot din gura Mântuitorului fericitoarea asigurare, că: „*cela ce Mă iubește pe Mine, iubi-se-va de Tatăl Meu... și Tatăl Meu îl va iubi pe el și la el vom veni și lăcaș la dânsul vom face*”. (In. XIV, 21, 23.).

Și ce poate fi, iubiților, mai mângăetor și mai cu belșug de fericire pentru un suflet de om decât îndreptățita nădejde, ca Tatăl nostru Cel din ceruri, cu Fiul Său, Mântuitorul nostru Iisus Hristos și cu Mângăetorul Duhul-Sfânt să-și „facă lăcaș” într'ânsul. Dumnezeu să se sălășluiască în sufletul și în viața noastră, cu toată bogăția de binecuvântare și de har, atât de trebuitoare pentru ființa, viețuirea și mântuirea noastră. Să avem „adâncul înțelepciunii” lui Dumnezeu drept cârmaciul al gândurilor noastre, sfințenia Lui povățuitoarea vrierilor noastre și tot prisosul harului Său ocrotitor desăvârșit al mântuirii noastre.

Dar, pentru ca această fericitoare nădejde să poată avea dreptul de a se înfiripa în sufletele noastre, este neapărat de trebuință ca acum, la Praznicul Nașterii Domnului, pătrunzând în taina înțelegerii lui, să luăm bărbăteasca hotărîre de a face din această dumnezească pildă, povățuitoarea, de încredere și de nedesmințită nădejde, a gândirii și vieții noastre în mijlocul neajunsurilor și încercărilor acestor cumplite zile ce ni-a fost dat să trăim.

Căci fără să ne înarmăm sufletele cu minunatele arme ale smereniei și ale supunerii, fără cârtire, față de voia Părintelui ceresc, puse nouă la îndemână de Mântuitorul Iisus Hristos prin pilda Sa, cine din noi, iubindu-și neamul și țara, va putea purta cu bărbătească vrednicie năprasnica lovitură ce ni s'a dat prin sfărtecarea trupului țării, cu atâtea și nemăsurat de grele jertfe întregit. Cine nu va desnădăjdi, zdrobit de durere, văzându-și frații, abia scăpați din robie și de sub cnut, subjugăți iarăși și ajunși pradă urii și setei de răzbunare a asupritorilor milenari de eri. Numai cu „*duh umilit, inimă înfrântă și smerită*” vom putea înțelege, că tot ceea ce pătimim și îndurăm azi e urmarea nevredniciei noastre și a nehibzuiței conducătorilor noștri de eri.

Să ne dăm seama că Același drept, dar iubitor Părinte ni-a trimis, încă la vreme, oameni de conducere iubitori de neam, cari au putut să ne scape și să ne asigure măcar existența și neatarnarea țării și așa, cu hotarele ciuntite. Avem în fruntea Țării un Rege tiner, crescut în duhul iubirii de neam și de țară, înzestrat de bunul Dumnezeu cu alese însușiri, care ne îndreptățesc toate nădejtile de bine și înălțare pentru țara noastră în viitor. Iar la cârma treburilor obștești stă un soldat viteaz și un patriot încercat, care este Conducătorul Statului nostru național-legionar.

Să înconjurăm deci, cu toții pe tânărul nostru Rege Mihai I-ul, cu toată iubirea noastră, împletind în rugăciunile noastre zilnice către Atotputernicul smerita cerere, ca Dumnezeuul părinților noștri să-I hărăzească îndelungată și glorioasă domnie, în timpul căreia să putem avea fericirea de a ne vedea iarăși întregit neamul și pământul scump al țării.

Pe de altă parte să luăm hotărîrea, ca în viața noastră de fiecare zi și fiecare la locul ce ni-a fost sortit să ocupe înlăuntrul vieții obștești, să ne facem datoria, deplin și cu toată omenia, ca astfel, noua conducere a Statului nostru legionar, în frunte cu Domnul General Ion Antonescu, să poată avea în noi toți pe împreună-lucrătorii, cinstiți și devotați de cari are azi nevoie țara. Și pentru ca în viața Statului și a obștei românești să se poată înstăpâni un duh nou, duhul refacerii morale a sufletului neamului. Refacere care să poarte pecetea credinței străbune și a vechilor datini și virtuți creștinești ale neamului nostru. În acest scop ni se cere să uităm toate pricirile desbinătoare din trecut. Ca toți să fim călăuziți de unul și acelaș gând al mântuirii neamului și țării. Păstrând în toate buna rânduală și supunere față de legile țării, pătrunși de duhul frăției și al iubirii de aproapele, să punem cu toții umărul, pentru a pregăti țării și neamului zile mai bune de înălțare și întru toate bună sporire.

Cu deosebire trebuie să prisosească azi iubirea noastră față de aproapele, față de frații noștri ajunși în suferință, în urma alungării lor dela vetrele și din gospodăriile lor, de către o stăpânire străină, împilatoare. Totuși să nu cunoască margini iubirea noastră față de frații noștri din diferite părți ale țării, cari în urma groaznicului cutremur din 10 Noembrie

c. au ajuns fără adăpost, fără hrană și fără îmbrăcăminte, pradă frigului și foamei. Această iubire trebuie să ne încălzească sufletele și să ne îndrepte faptele, spre a sări cu toții în ajutorul celor atât de greu încercați: a refugiaților, expulzaților, sinistraților și a tuturor celor nenorociți și lipsiți de cele trebuincioase pentru traiul zilnic.

Pentru a veni în ajutorul acestor nenorociți Statul nostru național-legionar a organizat un așezământ de ajutorare, cunoscut sub numele de „Ajutorul Legionar“. Toți suntem datori să sprijinim, din toate puterile și dragostea noastră, acest creștinesc așezământ, pornit din virtutea creștină a iubirii față de aproapele. Dăruind pentru acest minunat așezământ de binefacere din ceace avem fiecare din noi, pe lângă că ne dovedim următorii poruncii Mântuitorului de a ne iubi unii pe alții, precum și El ne-a iubit pe noi, mai venim și în ajutorul Ocârmuirii de stat, care, mai scăpând prin ajutorul nostru de grijile dinlăuntrul țării, își poate astfel, îndrepta toată înțelepciunea și purtarea de grijă spre treburile din afară, lucrând din răspuneri pentru refacerea granițelor sfârtecate și pentru îmbunătățirea soartei fraților noștri ajunși iarăși sub stăpâniri străine asupritoare.

Făcând așa ne mai dovedim și plinitori, din iubire față de Mântuitorul, ai poruncilor Lui. În schimb putem nădăjdui, ca și Tatăl Domnului nostru Iisus să ne iubească pe noi. Și la praznicul Nașterii Domnului din anul acesta, precum Insuși ni-a făgăduit, Mântuitorul, împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh „*la noi Va veni și lăcaș la noi își vor face*“: în sufletele noastre, în căminurile noastre, pe plaiurile țării noastre. Pentru aceasta se roagă, „*din straja dimineții până în noapte*“,

Caransebeș, la Praznicul Nașterii Domnului din anul 1940.

Al Vostru, al tuturor, iubitor părinte :

† VASILE

Episcop

„Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu“.

Să fi fost oare neamul evreesc o societate aleasă a lumii de demult: neamul celor mai *curați cu inima*, că în mijlocul lui s'a arătat Dumnezeu la plinirea vremii?...

— Să nu uităm că procesul economiei de mântuire, în desfășurarea lui seculară, a găsit în acest popor pe purtătorii torțelor mai aprinse, mai luminoase, dealungul atâtor veacuri. Și așa, ideea nu s'a rătăcit, procesul nu s'a întrerupt. A trecut prin eclipse mari, a suferit unele sguđuiri, dar la sfârșit ca și steaua magilor și-a desfășurat miracolul pe pământul Palestinei.

„Între ai săi a venit“... mărturisește un evangelist, iar un altul înșiră cronologic genunchii de oameni, „de trei ori patrusprezece“, cari se întrepun — material — între primitorul făgăduinței, Avram și plinitorul ei, Iisus.

Messia este, deci, înainte toate, om. În timp, se naște om între oameni,

Elite, pe cari Dumnezeu le alege la răscruce critice din sânul poporului, au sarcina grea, profetică, să-l vestească, să-l țină viu în mintea unui popor a cărui fantezie orientală, deci escesivă, nu se împacă ușor cu realitatea.

Totuși când Dumnezeu apare între ei ca prunc — chipul cel mai smerit al omului — într-o iesle de păstori, ei nu-l văd. Și nu îl văd, căci nu îl recunosc; nu îl recunosc, căci nicio-dată nu l-au cunoscut!

Escesul de lumină îi orbește pe cei jumătate orbi; ploaia de dar ceresc îi înneacă pe cei sterpi în sufletul și inima lor.

Evreii doriseră doar un Messia temut, răsbunător; tiran al dușmanilor neamului evreiesc, un Messia care să apară deodată Rege mare, fără pruncie; care să sguđuie pământul cu armia lui și neam de stăpânitori să croiască din neamul lor iudeu!

Biată concepție simplistă!

Un Messia erou fără ungere de Sus din vistieriile Cerului?! Un Messia stăpân al lumii, prizonier al alianței teșghetarilor palestinieni?!

Apariția lui Iisus Hristos îl lume cutremură din temelii structura lumii. Cadrul sărăciei și al modestiei ce-și ia această apariție constituie semnalul unei noi orientări: cea mai formidabilă revoluție din câte a cunoscut lumea!

Culcat, în iesle, Dumnezeu se prezintă ca prieten al celui amărit, al săracului, de cari mijea lumea și atunci întocmai ca și astăzi. I se arată *lui*, celui curat la suflet care îl dorește. Primește darurile *lui*, daruri curate, știind că isvorăsc dintrun prisos al inimii. Pe *el* îl și fericește, pentrucă are inimă curată!

Tragedia poporului evreu pentru omul zilei apare ca un fapt divers.

Fără să ne preocupe ea ne servește cea mai autentică pildă a ceea ce însemnează depărtarea omului de Dumnezeu. De două mii de ani neamul acesta, batjocurind Crucea lui Hristos și chemarea la pocăință și botez a Bisericii Lui, a căutat să strice această Biserică și tot ce omul are asemenea cu Creatorul și Mântuitorul său Dumnezeu. Și neamurile, călăuzite de mâna sigură a Provedinței, au simțit prăpastia pe care evreii au gătit-o lor...

Răscrucea grea la care se găsește astăzi poporul nostru român, ne aduce aminte de o femeie, în stare binecuvântată; de un oraș vesel care nu are loc pentru un suflet de om și timp ca să se ocupe de ea, de femeia săracă și avizată la ajutor.

Nici un bogat, nici un puternic nu vine să-i dea o mână de sprijin. *Singur Dumnezeu* prin mila unor păstori săraci, grijește de soarta ei. Și, prin această femeie, prin rodul pântecelui ei, Dumnezeu își arată puterea sa, umilind pe cei tari, trufași și răi și dând ajutorul său nemărginit celor săraci și necăjiți.

Frații mei Români, fiți tari și curați în răbdarea inimii voastre, căci Înșuși zice: „*fericiți sunt cei curați cu inima că aceia vor vedea pe Dumnezeu!*”

Vitleemul neamului omenesc.

De: Prof. C. Rudneanu.

Sărbătoarea sfântă a nașterii Domnului Nostru Iisus Hristos, este semnul refacerii omenirii. Tot ce gândirea umană a gândit până la această dată n'a fost decât slabe paliative pentru drumul nou, pentru viața nouă.

Din Vitleem a apărut lumina, cântecul blândeței și inima omenească s'a curățit de păcate.

Căci Mântuitorul Lumii a fost trimis de

Tatăl ceresc pentruca să restabilească Adevărul, care până la El a fost călcat în picioare.

Taina măreață a Vitleemului a fost anunțată de Ingerul Domnului. Credința solidă, simplă și adâncă a nașterii sfinte a excitat curiositatea înțelepților din Răsărit, i-a schimbat pe Regi și i-a trezit la o nouă luptă pe ceice o viață întreagă așteptau măreția faptului istoric.

„Cetatea lui David”, Vitleemul a fost locul de renaștere al Celui mai mare Rege — al Regilor, care n'a scos niciodată spada, ci cu arma iubirii a învins pe cei îndoielnici.

Cântecul păstorilor din jurul Vitleemului a fost tot atât de clar ca și glasul Ingerului Gavril adresat Sf. Fecioare Maria. Și Ingerii, cari au format o adevărată armată cerească după cuvintele Sf. evanghelist Luca, cântau melodios și proslăveau stânta zi a nașterii Domnului:

„*Mărire întru cei de Sus Lui Dumnezeu
Și pe pământ pace, între oameni bunăvoire.*”

Imnul triumfului, doxologia sublimă, care rezumă întruparea și Nașterea Cuvântului.

Este o constatare adâncă a unui fapt aievea împlinit. „Vestea cea Nouă” din Vitleem s'a lăsat repede, planul divin a deschis ochii celor însetați după Dreptate.

Inima împietrită, decăderea omului, a făcut ca să dezlănțuie furia invidiei, orgoliul și patima a început prigoana copiilor nevinovați. Sângele a curs șivoaie și atâtea vieți nevinovate au plătit scump nașterea lor.

Fiul lui Dumnezeu născut în ieslea animalelor, plin de blândețe și dragoste, mai târziu nu va avea unde să-și plece capul.

În aceste zile pline de înfiorare, când războiul se continuă, când lumea nu-și mai găsește locul — Vitleemul devine iarăși stânca de neînvinga a păcii și a luminei.

Neamurile toate privesc spre Fiul lui Dumnezeu — El singur poate face minuni, El trimite semne grăitoare — El privește îndelung și cu blândețea vieții Sale, ne mângăie, — căci Celce privește și contemplă Vitleemul, — viu va fi până la sfârșitul veacurilor.

Nașterea Sa misterioasă este cheazășia mântuirii noastre.

Creștinismul e fondat pe faptul istoric al nașterii Fiului lui Dumnezeu, pe viața pământescă a lui Iisus — și de aceea creștinii cred și azi, că Iisus Hristos trăiește și va trăi deapururi...

Pentru un creștin, care contemplă Vitleemul, Iisus este mai mult decât o personalitate istorică, El este imanența istorică și transcendentul deasupra anilor și secolelor, El trăiește totdeauna în viața prezentă și viitoare, și conduce Biserica văzută și nevăzută!!!

Hristos se naște...

În ritmul accelerat spre un desmăt, cum n'a mai cunoscut lumea până'n apropierea spațiului mesianic, cântările „Catavasiei“ praznicului Nașterii, deslușesc, nuanțări de plastică adevărate, înfăptuirea — în vreme — a Celui de peste vreme, prin Nașterea Sa.

Hristos se naște cu un scop bine precizat pe planul economiei lumii. Trăinicia legăturilor indisoluate ale lui Adam, durate prin greșala endemică, devin susceptibile, cu Nașterea deslegărilor promise.

Reveria sufletească, produsă de „vestea cea bună“, primește în saltul ei multicolor, acea expresie de dumerire în dublul contrast cu lăncezeala caracteristică blazonului vieții.

Nourii grei ai ceței inconștienței se despică sub presiunea razelui „Soarelui dreptății“, în faptul adevăratei.

Faldurile buimăcelei, se ridică după zăplăzurile cotidianului la înălțimi celeste.

Toropeala devine neputincioasă, în ramele poleite nardul cădelnițării samo-glasnice în mănecarea serbătorii.

... „Mărire întru Cei de sus“ ... adușmea istovul teluric în străfunzimi apoteotice cu rațiunea însăși de a vieții.

Strădania capătă un sens; sânge se răsplătește; sbuciumul un rost; conștiința omenească se ridică ca dintr'o inexorabilă somnolență de sub aureola slavei.

Cadrelor vieții caricaturizate prin pofticioase împieturi, se încheagă în linia ansamblului conform cu voia lui Dumnezeu în cea mai perfectă concordanță.

Concepția diformă cu ea însăși, devine realistă cu asemănarea: „Fiul lui Dumnezeu se face Fiul al Fecioarei“... Duhul ia expresia firei. Imaterialul se întruchipează în muchiile materiei.

Veșnicia se rotunjește în forma statorniciță de socotelile vremilor. Necuprinsul se cuprinde în brațe de Maică, sufletul doarme în scutec alb de crin așternut pe fân...

Ieslea oilor săracă și întunecoasă, se luminează sub florelnicile închinării.

Strălucirea aurului lui Melchior — filosoful indic înaltă nimb împărătesc pe catapetasma veșniciei.

Smirna și tămâia înoadă adevărul cu mila...

Dreptatea și pacea se sărută.

Bucuria ia proporții de delir. Cântă Cerul și pământul se veselește.

Sluga și stăpânul se'nfrățesc în armonia cântului îngereș. Comuniunea sintemintelor se sincronizează depășindu-se în vibrații.

Inimile se desvârtoșează, mințile se lămuresc ochii văd mai bine, urechile aud mai deslușit.

Lacrimile seacă, suferința se alină, vaețele pier. Coclăurele scoarței pământeste se cutremură sub tălăzuirea efluviiilor darului de Sus. Abundă darnicia. Măinile se întind, se strâng mai cu putere. Palpitațiile inimilor răsesc piepturile înțeleștate, s'aud destăinuirii sincere, prefăcătoria se oflește.

Hristos se naște, popoarele îl măresc, Neamurile i se închină, gândurile s'adun din albia durerilor mute și'n iureș neînfrânat, aleargă spre ieslea viclăemului cu daruri...

Preot A. Gh. Mihailoviciu.

Gânduri de Crăciun în 1940.

Steluțe de zăpadă s'au coborât și au alcătuit covorul luminos.

Cela ce împodobește crinii câmpului mai frumoși decât veșmintele împăraților, a îmbracat natura în veșmântul mântuirii. Noianul a lăsat liniștea peste milioanele de vietăți ale pământului. Tatăl pregătește ziua de sărbătoare a păcii, pentru a trimite pe Fiul său în lume și acum, ca de 1940 ani...

Coboară blândul Iisus cu pacea cerească pe pământul înroșit de foc, de sânge și sleit de puteri.

Gazdele cari ar trebui să'l primească în casele și sufletele lor s'au luat însă la ceartă și nu mai doresc „precum în cer așa și pe pământ.“

Au îndreptat guri de moarte spre cer, și în loc de cântări, inimi senine și colinde, îl așteaptă cu bubuituri de intern, pătând haina curată de zăpadă cu sânge de frate.

Împărații nu mai caută după steaua călăuzitoare, învelită acum în fundul pământului aprins. Iar lumina ei este înlocuită de oameni cu reflectoarele paserilor cu cioc de fier, cari despică înfiorător bezna fumurilor în întunerecul alarmelor aeriene, spre a căuta unde pulsează viața ca să-i dea florul și înghețul morții, în loc de împăcare și bună-învoire.

Nici pace pe două zile de Crăciun nu se face, ci surzi la rugămintile micuților copilași din jurul pomului, și-au înțeleștat în spasm sălbatec fălcile, spre a hotări viața sau moartea celui alt... Ochii înroșiți de sângele urii nu

mai zăresc Cerul și nu mai aud îngerii, ci cer moarte.

Doamne. oare aceasta e menirea omului, și pentru aceasta l-ai făcut pe el?

Semnele Tale nu-l înspăimântă și mintea nu i-o limpezește o clipă! Pregăti-vei oare Sodoma globului pământesc?

Glasurile micilor irozi și ochii nevinovați și scâlțați în lacrimile rugăciunii către Moș Crăciun ai micilor copii — fără tată ocrotitor — vor compune numărul dreptilor pentru iertarea Ta și pregătirea viitorului Crăciun... mai bun!

Ilie Câmpianu
diacon.

Crăciunul celor două lumi

„N'am venit să aduc pacea ci sabia. Foc am venit să arunc pe pământ“.

Mitologia greacă reprezenta lumea de dincolo de fizic care guverna pe muritorii. Fiecare năzuință omenească era întruchipată într-o divinitate care reprezenta acea năzuință peste generații. Aceste divinități erau idealuri cari animau pe cei vii, dându-le un scop și o rațiune de a fi. Marile virtuți, ca și marile vici erau toate procreate dincolo de existența fizică.

Zei guvernau omenirea și creau pe om după chipul și asemănarea lor. Minerva, ne-a dat pe Cornelia mama Grahilor, pe matroanele cari nașteau și creșteau pe marii eroi ai acelor timpuri, pe vestalele cari conservau focul sacru al spiritualității omenești. Hercule și Marte se găseseră în toți eroii, în eroismele grecești, în expedițiile lui Alexandru cel Mare, în armatele oueritoare și în neîntrecuții generali romani.

Progresul și decadența popoarelor vechi se oglindesc în zeii lor. Nu există victorie umană, în orice ramură de activitate ar fi fără ajutorul zeilor, fără prezența lor.

Nu oamenii sunt aceia cari câștigă, ci zeii cari îi călăuzesc, cari trăesc în ei și le conduc pașii.

În ordine socială orice înfăptuire trebuie căutată în dispariția individului, în sacrificarea lui pe altarul comunității. Orice progres și orice înfăptuire cere depășirea individualului, călcarea în desinteresare, în sacrificiu, în eroism.

Dar dacă zeii vechi asigurau victorii ca cele dela Termopile, ca cele cari au dat viața de o clipă a vastului imperiu al lui Alexandru ca cele cari au făcut să se renască și să dăinuiască „Moles Romanum“, ce fel de victorii

pot asigura idealurile creștine întruchipate în Hristos, pentru bărbat și Sfânta Sa Maică pentru femeie!

Odată cu sfârșitul lui Decembrie se ivește aurora anului pământesc, iar cu nașterea lui Hristos, s'a ivit aurora spiritualizării omenirii, a renașterii popoarelor în iubirea și armonia universală. Mai mult ca oricând astăzi, simțim cum Hrist transformă totul în toate și înfăptuește o nouă ordine conducătoare.

Pentru a fi investit cu asemenea puteri El a trebuit să se desbrace de tot cece omul, în ignoranța și neputința lui, considera ca valoare: s'a născut în iesle săracă sub răsufierea caldă a animalelor și alături de cei mai simpli oameni, păstorii, pentru a îndura cea mai groaznică moarte între tâlhari.

E o dovadă sublimă de lepădare de sine, de lepădare de orice vanitate, de orici materialism, de dispariția totală în marea operă și misiunea sa, de trecere prin moarte și suferință la viață.

Dar nu numai acest eroism inimitabil ne prezintă Mântuitorul. El s'a născut din cea mai curată femeie, Maica Precurată. Și astfel Domnul și Isbăvitorul nostru devine steaua călăuzitoare și întruchiparea eroismului, după cum Maica Sa e întruchiparea curățeniei, a candoarei și a eroismului feminin, care să dea naștere și să crească generațiile eroice cari să regenereze omenirea.

Nu puterile omenești asigură victoria ci numai grația divină. Hristos le pregătește toate; numai el este Calea, Adevărul și Viața.

Cel ce este înarmat în Hristos este invincibil: după cum femeia care întruchipează pe Sfânta Fecioară este eroismul feminin întrupat.

Pentru ca să distrugi un popor, trebuie să-l îndepărtezi dela Dumnezeu. Astfel îi ei pedestalul de existență și îl condamni pieirii.

Rostul sărbătorilor Nașterii Domnului nu constă în excese gastrice ci în acela de reculegere adâncă, de refacere a spiritualității noastre în continuă luptă cu materialismul, care caută să ne animalizeze și să ne arunce în haos.

Dar rostul Nașterii Domnului Hristos de anul acesta, naștere pe care o sărbătorim în vuet de obuz și fluvii de sânge, își are pentru noi Români și un alt scop. Am fost până acum aceea ce-am fost, am îndurat, cele ce știu că am îndurat, am plâns, am răs, am huzurit, ne-am înșelat, ne-am dat harnici nepăsării, lenei și păcatului. Toate ne-au costat atât de scump. Știm ce și știm cât. Am plâns, ne-am cutremurat la un moment dat și am încercat să prindem din zare cauza tuturor neajunselor.

Hristos era departe, alungat, hulit, ne depărtasem de El și de legile Lui și venise ispașa, meritata ispășă.

A venit timpul și acum este când trebuie a ne reconforta, trebuie a ne reface, a ne renaște la o viață nouă, la viața cea întru Hristos și la viața naționalismului nostru românesc.

El, Domnul Hristos n'a adus pacea, ci sabia; războiul spiritual în contra haosului mizeriei și materiei, pentru a împlânta iubirea și armonia în Univers.

A aruncat focul pe pământ și numai cei ce înțeleg a lupta în senzul acesta vor putea avea victoria.

Evenimentete mondiale sunt extrem de încordate. O lume veche se prăbușește și zorile altei lumi noi se arată.

Noi am suferit o durere, sau mai bine zis un lung șir de dureri și deacum nădăjduim o victorie.

Da, suntem victorioși întrucât ne-om înconjura de oștile Lui. Și suntem morți întrucât suntem părăsiți de aceste oști oricât de puternici ne-ar place să zicem că suntem din punct de vedere material și armat.

România Nouă, truditul și atât de încercatul nostru Neam, să renască la Nașterea Stăpânului din anul acesta la Viața nouă.

Hristos cel ce se întrupează acum să fie pentru noi sabie și foc pentru tot păcatul ce am săvârșit sau gând aveam-vom a-l mai săvârși și pace să fie, ajutor și sprijin pentru închegare, înțelegere, întregire și bunăînvoire între noi.

Așa să fie Doamne!

Pr. D. V. Anuțoiu.

Colind.

Doamne, Doamne bun din cer
AN veniam și colindam
Că ne-ai dat s'avem sub soare
Țară fără 'asemănare;
Că ai fost mereu cu noi
Și la pace și'n războiu;
C'am avut mereu belșug
Și la oaste și la plug,
— Lerui Doamne,
Lerui ler!

Doamne, Doamne bun din cer,
AZI umblăm
și colindăm

Creștineștile tropare
Prohodim de'nmormântare
— Să strălucii lumina vie
Celor ruți din sân și glie;—
Luminează sfânta rază
Și să-i aibi mereu în pază,
Ca la anul la Crăciun
Să-i strângem din nou la sân,
— Lerui Doamne,
Lerui, ler!

Doamne, Doamne bun din cer,
Noi trudim
și ostenim,
Neamului adevărat
Regelui prea luminat
Câmpului cu lanurile
Mării dragi cu valurile,
Munților cu falnici brazi
Azi ca eri și mâini ca azi;
— Ține sănătoși și tari
Pe cei mici și pe cei mari.
— Țara Căpitanului
Fă-o Țara Veacului
„Ca soarele de pe Cer“
— Lerui Doamne,
Lerui ler!

Pr. D. V. Anuțoiu.

Neamuri patrusprezece.

De: Preot Ioan Nicorescu.

În Duminica înaintea Nașterii Domnului se cetește regulat în fiecare an Evangelia dela Mateiu c. I v. 1-17, care tratează despre Cartea neamului lui Iisus Hristos „fiul lui David, fiul lui Avraam“. *Βιβλος γενέσεως, ספר הולדות* (Gen. 5, 1 și alte locuri) = cartea nașterii, a originii, registrul nașterii. Expresiunea *Βιβλος* nu se înțelege numai în cazul nostru, ci se zice și despre orice scrisoare, carte, așa la a III-a Reg, 21, 8. despre o carte ce s'a scris despre Ahaav; la Ieremia, 32, 11. se vorbește despre o carte de cumpărare; la Deut. 24, 1. se amintește despre o carte de despărțire.

Mulți iau cuvântul *Βιβλος* în înțeles comun, *γενεσις* însemnând viață, așa că e egal cu biografie, carte de istorie și nu e de a se lua numai ca în cazul de față, ci ca despre o istorisire. Expresiunea „neamului“ nu se poate lua numai despre familie, naștere, ci înseamnă și istorie (vezi Geneza 2, 4; 37, 2). Adausul *υιου Δαυιδ, υιου 'Αβραάμ* acărui desvoltare se referă la

genealogia noastră și se cumpenește cu înțelesul ce i-se dă, se referă la textul nostru. 'Ιησοῦς, ne arată persoana istorică; iar adausul Χριστός = משיח, înseamnă dirigătorie, demnitate, din care grecii au făcut *Messias* = *uns*.

În Testamentul Vechi se da acest nume arhierilor, profeților și regilor, cari prin ungere erau reprezentanții lui Dumnezeu pe pământ. Iisus a fost Acela, care întrunia atât dirigătoria cât și demnitatea Preotului celui Mare, a profeților și regilor, acumulate întrânsul și ungerea privea pe *Χριστός Κατ' ἐξουσίαν*. Ungerea acelora se făcea cu untdelemn, simbolul luminei, vieții și al sfințeniei (vezi Bähr *Symbolik des Mosaischen Cultus* II 171 sq.) și se executa corporal, prin care li se da lăuntric în anumită măsură *harul*; iar Iisus ca intermediator, era lăuntric uns cu Sfântul Duh al luminei, vieții și al sfințeniei. (Acta, X 38).

Natura omenească alui Iisus, împreună fiind cu cea ipostatică Dumnezeească, avea în deplină măsură toată puterea harică; era încarnățiunea luminei, vieții și a sfințeniei.

Pentruce numește evangelistul Mateiu pe Iisus „fiul lui David“, „fiul lui Avraam“? al lui David mai întâiu, apoi al lui Avraam, pentrucă David a fost mai înainte de Avraam învrednicit de demnitatea regească și poporul iudeu aștepta cu mare dor pe Messia lui.

Dintre fiii lui Iacob numai Iuda se amintește cu numele, pentrucă din seminția lui s'a născut cel făgăduit.

Pe Fharez și Zara i-a născut Iuda prin incest cu nora sa Thamar (Gen. 38) așadar Iuda, din care se trage poporul evreu, s'a pătat prin incest, tot asemeni și David a păcătuit cu muerea lui Urie.

Se naște întrebarea: pentruce amintește evangelistul pe ambii deodată? răspunsul: pentrucă ambii, precum ne spune istoria nașterii lor, încă în pântecele mamei lor fiind, se luptau care are să fie protopărintele lui Messia. Alții susțin, fiindcă Thamar i-a născut *deodată* pe amândoi. Și e curios, pentrucă din toate femeile însemnate ale T. V. cum e: Sara, Rebeca, Rachel și altele, nu le găsim în registrul nașterii Mântuitorului; iar dincontră pe femeile, cari erau de un trecut pătat, ca: Thamar, Rahab, Bethsabec (v. 5 și 6) le aflăm amintindu-se în vechime și nu s'a știut cauza.

Părintele *Ieronim* desleagă enigma scriind: *Ut qui propter peccatores venerat, de peccatoribus nascens omnium peccata deleret*“.

Tot asemeni și părintele *Origen*, în *Lucam. hom. XXVIII*; iar Sfântul *Chrizostom* să bazează

pe momente etice scriind: „*Hristos a voit să ne rușinăm de strămoșii noștri, așa, că toți au avut trebuință de mântuire*“.

În geneologia Mântuitorului numai lui David i-se dă titlul de rege și fără îndoială pentrucă cu David familia lui Iuda s'a ridicat la demnitatea regească și fiindcă lui David, în baza Iegământului făcut, că din seminția lui se va naște Mântuitorul și se va bucura din neam în neam. (Ps. 88, 3, 4).

(Urmează)

Importanța psihologică a simboalelor cultice

Există o concepție naturalistă despre lume și există o alta simbolică.

Potrivit celei dintâi, lumea este un tot închis în sine însuși, o monadă fără ferestre deschise către sfere mai înalte, un complex fără trebuințe cari să poată da vreo mărturie despre realități de dincolo de marginile lui.

După cea de-a doua concepție, lumea de aci nu-și este suficientă sieși. Și nu poate fi înțeleasă deplin numai în raport cu sine însăși. Anumite însușiri, virtualități și năzuințe ale ei, îi depășesc cadrul puterilor sale proprii, ținând spre zările înalte ale unei realități de alt ordin: ale unei realități de ordin spiritual. Numai raportată la această lume spirituală, lumea de aci își dobândește o semnificație și o orientare precisă. Numai întrucât e socotită ca purtătoare a unor însușiri și a unor puteri răsbătute în ea dintr'o lume care o transcende, lumea de aci capătă adâncime și un sens corespunzător acestei adâncimi.

Cu alte cuvinte, după cea de a doua concepție, lumea de aci în generalitatea ei, ni se înfățișează ca un *simbol*, în sensul că ea resfrânge ceva din realitatea lumii spirituale, care, prin însuși acest fapt, se mărturisește a fi în strânsă legătură.

Concepția creștină despre lume este o concepție eminentemente simbolică.

În lumina concepției creștine, cosmosul desvăluie ochiului unele trăsături cari nu pot fi lămurite îndeajuns decât numai dacă sunt socotite ca ogindiri simbolice ale unor însușiri aparținând Celui ce i-a dat ființă.

Subliniem că simbolizarea însușirilor lui Dumnezeu în zidirea Sa, nu poate fi înțeleasă în sensul în care se'nțelege de pildă simbolizarea ideii unui artist într'o statuă. Artistul e pre-

zent lângă opera sa atât timp cât lucrează la ea. Din clipa în care însă e convins că și-a desăvârșit-o, o abandonează propriului ei destin, el urmând să treacă la alte și alte creații.

Altfel stau lucrurile cu ziditorul lumii. Acesta aducând la existență Cosmosul, nu se deslipește de el. Nu-l părăsește. Nu-și întoarce fața dela zidirea Sa, retrăgându-se undeva în adâncul nemărginirii. Ci continuă să rămână în permanentă legătură cu lumea încrezându-i neîncetat putere din puterea Sa, spre a o menține în existență și a o pune în situația de a-și atinge menirea pentru care a fost creată.

Așa încât, însușirile divine simbolizate în cosmos, nu sunt numai niște semne, numai niște dovezi despre proveniența dela Dumnezeu a acestuia, ci, în același timp, ele sunt semne cari mărturisesc despre permanenta prezență activă a lui Dumnezeu în lume.

Vom zice, deci, că după concepția creștină, lumea aceasta este de natură simbolică, în înțelesul că prin însușirile sale, ea dă mărturie puternică despre realitatea unei lumi mai înalte, și anume a lumii dumnezeiești, în care-și are nu numai obârșia, ci și chezașia dăinuirii ei și cu care stă în strânsă legătură.

Există însă, în cadrul creștinismului, un domeniu, în care interpretarea simbolică a lucrurilor e la largul ei în chip cu totul deosebit: e terenul cultului bisericesc.

În acest domeniu, începând dela locașul de închinare și lucrurile cuprinse într'însul, dela ansamblul cultului și diferitele lui părți și sfârșind cu ultimul gest al preotului liturghisitor, toate au și o semnificație simbolică, întrucât, în ultima analiză, toate vizează o altă realitate: realitatea harurilor dumnezeiești, pe cari urmăresc să le mijlocească sufletelor credincioșilor.

Și cum harul dumnezeesc este o realitate deosebită numai, dar nu separată de Dumnezeu, urmează că, în fond, simboalele cultice mijlocească credinciosului întâlnirea cu Dumnezeu însuși.

Se pune acum întrebarea: Care este momentul în care credinciosul poate avea certitudinea întâlnirii sale cu Dumnezeu?

E greu de precizat lucrul acesta pentru fiecare slujbă în parte. El poate fi însă precizat cu deplină certitudine în cadrul slujbelor sfințelor Taine. Și anume, momentul absolut sigur în care credinciosul se întâlnește cu Dumnezeu este acela în care el, credinciosul vine în atingere cu elementele văzute ale Tainei care i se administrează. În clipa în care creștinul ia contact fizic cu apa botezului de pildă, ori cu mirul sfințit, ori cu elementele euharistice etc., în aceea clipă

el a și venit în mod sigur în atingere cu însuși Dumnezeu.

Firește, întâlnirea dintre om și Dumnezeu e posibilă și în afară de slujbele sfinite, și în afară de administrarea Tainelor, fiindcă Dumnezeu nu poate fi prizonierul niciunei formule, al niciunui simbol. Dar trebuie să adăogăm, că dacă întâlnirea cu Dumnezeu e cu puțință oriunde, în mod normal ea nu e absolut sigură decât în cadrul sfințelor slujbe, în cadrul administrării Tainelor sfinite și anume în momentul atingerii elementelor văzute ale Tainei, și al ascultării formelor respective.

Aici stă marea importanță psihologică a simboalelor cultice în general și al celor ale Sf. Taine în special: în certitudinea absolută pe care ele o dau sufletului credinciosului asupra întâlnirii lui cu Dumnezeu. Fără aceste simboale, creștinul n'ar ști niciodată sigur clipa apropierii și a întâlnirii lui cu Dumnezeu și'n consecință, n'ar ști niciodată când să-și încadreze puterile pentru a se pregăti în mod corespunzător cu importanța momentului.

Dar, mai ales, fără aceste simboale, creștinul — care mai totdeauna e un păcătos — n'ar putea avea niciodată liniștea adâncă și mângâierea pe care i-o poate revărsa în suflet numai conștiința că milostivul Dumnezeu s'a aplecat în mod sigur și asupra lui.

Dr. I. Belu

Cosmogonia biblică și teoriile științifice.

De Pr. I. Firca.

(Continuare)

În ce privește problema dacă omul de știință se poate conforma acestor norme și în general dacă poate ajunge la concluzii cari să nu fie în desacord cu ideile dogmatice conținute în Biblie, mărturisirile atâtor savanți, expuse mai înainte, sunt dovezi concludente. Căci și astăzi „cu tot progresul făcut de științele naturale, o concepție creștină și biblică despre natură rămâne nu numai posibilă, dar și mai adevărată și mai satisfăcătoare decât orice concepție materialistă, care pășește încă destul de semeață și se răspândește mereu 1)“.

F. *Afirmațiile anticoncordiștilor*, după cari coordonarea cunoștințelor științifico-filosofice cu datele dogmatizate ale revelației e inadmisibilă 2) nu sunt integral valabile, sunt tendențios exagerate și în orice caz nu sunt în spiritul dra-

1) Bettex, op. cit. p. 3. (În „Prefață“)

2) Vezi de ex. la Moesonyi, op. cit. p. 46.

gostei creștine întru legătura păcii. Ele fac mai departe inutilă și fără sens Apologetica, a cărei sarcină este tocmai „de a pune în concordanță dogmele, care sunt adevărurile revelate de divinitate, cu adevărurile revelației naturale, care sunt descoperirile rațiunii umane ³⁾“.

a) Ținând distanța mijlocie între cele două excese menționate de Pascal... (*«Deux excès : exclure la raison, n'admettre que la raison ⁴⁾»*) noi nu privim religia și știința nici ca două idei incompatibile, cari nu se pot adică împăca între ele, dar nici nu credem că religia trebuie să se confunde cu știința, ori să fie o formă a științei ⁵⁾. Credința nu trebuie și nu poate fi schimbată în știință — am accentuat acest adevăr mai înainte — nici conținutul ei nu poate fi demonstrat integral științificește ⁶⁾. Poate fi adevărat și ceea ce a susținut *Albert cel Mare*, în timpul scolasticeii, că e imposibil să crezi și să ști în același timp un același adevăr, considerat din același punct de vedere ⁷⁾. Dar aceasta nu împiedecă pe nimeni de a putea privi un același adevăr din mai multe puncte de vedere, pentru a și-l putea astfel impropria mai adânc și mai bine.

Mai ales că dogmele creștine nu numai că nu stau în contradicție cu legile rațiunii și cu rezultatele sigure ale științei adevărate, ci mai vartos se găsesc a fi în perfectă corespondență cu acestea ⁸⁾. Iar pe măsură ce științele progresează această concordanță devine tot mai accentuată ⁹⁾. Și de aceea teologul creștin are datoria delatării chiar a părutelor contradicții dintre credință și rațiune, dintre adevărul supranatural și cel natural ¹⁰⁾“

b) Pentru adevăratul gânditor creștin nu există nici o separație inconciliabilă ori vrăjmașă între credință și rațiune. El nu va trebui nici să le gândească, nici să le înfățișeze ca puteri opuse una alteia. Nici unitatea spiritului omenesc, nici credința creștină în Dumnezeu nu admit așa ceva.

c) Pornind dela aceea că unde încetează puterea rațiunii începe domeniul propriu zis al credinței, adevărurile naturale pot fi încadrate organic și fără contradicții în sistemul credinței gânditorului creștin ¹¹⁾, fără a fi pentru aceasta nevoie de vre-o nefirească constrângere concordatară, întrucât orice știință adevărată vine dela Dumnezeu și tot la El conduce ¹²⁾“ și fără ca supranaturalul revelat să fie prin aceasta naturalizat sau redus în marginile rațiunii umane ¹³⁾.

d) Tendința de armonizare, fără îndoială că nu trebuie dusă până la acomodarea imposibilă a unor teze ale științei cu dogmele credinței sau invers ¹⁴⁾. Dar între adevărurile credinței și cele ale cunoașterii naturale constatarea oarecărei analogii ¹⁵⁾ e ușoară și firească pentru cel ce adâncește amândouă aceste domenii. Și prin aceasta, fără alterarea caracterului supranatural al adevărului revelat, el devine mai accesibil și mai apropiat rațiunii omenești ¹⁶⁾.

(Urmează)

Dorim cetitorilor noștri

să petreacă sfințele sărbători
ale Nașterii Domnului în pace
și creștinească reculegere.

Ș T I R I

Bunurile fostelor școli confesionale aparțin Bisericii, adică edificii, pământ etc. cari au slujit pentru întreținerea școlilor confesionale sunt de drept proprietatea parohiilor. Așa s'a hotărât în conferința care s'a ținut Vineri și Sâmbătă în 13 și 14 Decembrie a. c. în București, sub prezidiul dlui ministru Traian Brătianu cu delegații episcopilor. După ce se vor clarifica deplin toate drepturile cari decurg din recunoașterea proprietății, organele parohiale vor fi îndrumate să procedeze conform cu instrucțiunile ce vor primi. Până atunci situația de drept și de fapt se menține.

Serbare legionară în Caransebeș. Joi în 19 Decembrie s'au desfășurat în orașul nostru impresionante manifestații legionare. Așa, s'a sfințit localul cantinei legionare amenajat din inițiativa păr. Traian Lazăr dir. școlile normale, șeful ajutorului legionar din localitate. Serviciul sfințirii, oficiat de preoții legionari T. Lazăr, P. Toma, G. Golopența, T. Dobromirescu, R. Trica; diaconii A. Jucos și I. Câmpianu s'a făcut în prezența

11) Cf. G. Florovsky, *L'idée de la création dans la Philos. chrét.* loc. cit. p. 3.

12) Ap. A. C. Cosma, op. cit. p. 8.

13) Vezi A. Michel, *Science, in Dict. de Théol. Cathol.* t. XIV. col. 1598.

14) Mocsonyi, op. cit. p. 47.

15) Cf. Comoroșan, op. cit. P. spec. p. 17.

16) *Ibid* p. 18.

3) I. G. Savia op. cit. p. 30.

4) In „*Pensées*“ p. 48.

5) Cf. N. P. Rojdestvenschi, op. cit. v. I. p. 160.

6) Cf. Mocsonyi, op. cit. p. 45.

7) Th. Heitz : „*Essai historique sur les rapports entre la philosophie et la foi*“ Paris, 1909, p. 144, ap. G. Fritz — A. Michel „*Scolastique*“, art. in *Dict. de Théol. Cath.* t. XIV, col. 1704.

8) Cf. A. Comoroșan, op. cit. P. spec. p. 17.

9) Profesorul Dr. Aschoff — anatomist și patolog — din Freiburg i. Br. spune că „dacă mulțimea, masele populare și spiritul vremii de azi ar fi în stare să pătrundă teoria relativității lui Einstein și să tragă concluziile ce le impune această teorie oricui, s'ar mira și mai mult de asemănarea dintre rezultatele gândirii religioase și științifice naturaliste, cari și unele și altele duc la ideea unei creațiuni mai presus de condițiile timpului și locului. Intemeietorul teoriei *quantelor*, M. Planck, se crede silit să fixeze punctul de vedere al cercetărilor matematico-fizice în sensul că: cu vederi strict științifice se poate împăca orice religie, afară de cazul că religia respectivă ar sta în contradicție cu sine însăși ori cu legea condiționării cauzale a tuturor fenomenelor empirice“. (In „*Zeitwende*“ 1927, p. 129).

10) Cf. Comoroșan. Dogm. ort. P. spec. p. 17.

P. S. Părinte Episcop Vasile, a dlui Nicolae Pătrașcu secretarul general al Mișcării Legionare, T. Mitâr prefectul județului Severin, precum și a reprezentanților autorităților civile și militare din localitate. În continuare în sala teatrului a avut loc o ședință de cuib la care a luat parte — pe lângă legionari — întreaga asistență. Dl Prefect a făcut un succint istoric al mișcării legionare, iar dl secretar general a explicat jurământul legionar, încheind cu urări de bine pentru M. S. Regele Mihai, Dl General Antonescu și Dl Horia Sima. Multumește P. S. Episcop pentru cinstea de a fi participat la serbări, mulțumește Armatei — nădejdea țării — precum și reprezentanților germani. După serbări a urmat defilarea legionarilor.

Retribuțiunile proțești pe Noemvrie au fost ridicate dela stat și se lichidează de casieria noastră în orele de oficiu. S'au reținut Lei 150 pentru 2 cazuri de moarte.

Cărți și reviste: Pr. Dr. P. Negoită: Psaltirea în cultul nostru dumnezeesc. Lucian Costin: Balada Bănățeană, studii asupra folclorului bănățean. Revista Teologică: Nrul pe Noemvrie-Decemvrie a. c. Invățătorul Bănățean: Nrul 2-6 din 1940. Pr. Victor Popovici: Colinde și Cântece de Crăciun, de Anul nou și botez, armonizate pe note de prof. Filaret Barbu.

Concurs

Nr. 6480 B. 1940.

Fiind vacantă catedra de Dogmatică și Apologetică la Academia noastră teologică din Caransebeș, conform art. 32 din Regulamentul Academiei se publică concurs pentru ocuparea ei, în Foaia Diecezană și în Monitorul Oficial. Cererile de candidare se vor înainta Consiliului eparhial ort. rom. din Caransebeș, în termen de 15 zile dela prima publicare în Foaia Diecezană, fiind însoțite de următoarele documente:

1. Extras de naștere și de botez.
2. Diploma de licență și doctorat în teologie dela o Facultate de teologie din țară.
3. Lucrări tipărite.
4. Eventuale certificate doveditoare a studiilor de specialitate.

Caransebeș, din ședința Consiliului eparhial, ținută în 19 Decemvrie 1940.

1—3 Episcopul: † VASILE

Nr. 6481 B. 1940.

Fiind vacantă catedra de Testamentul Vechi la Academia noastră teologică din Caransebeș, conform art. 32 din Regulamentul Academiei se publică concurs pentru ocuparea ei, în Foaia Diecezană și în Monitorul Oficial. Cererile de candidare se vor înainta în termen de 15 zile dela prima publicare în Foaia Diecezană, la Consiliul eparhial ort. rom. din Caransebeș, fiind însoțite de următoarele documente:

1. Extras de naștere și de botez.
2. Diploma de licență și Doctorat în teologie dela o Facultate de teologie din țară.
3. Lucrări tipărite.
4. Alte eventuale certificate doveditoare de studii de specialitate.

Caransebeș, din ședința Consiliului eparhial ținută în 19 Decemvrie 1940.

1—3

Episcopul: † VASILE

PREȘEDINTELE TRIBUNALULUI CARANSEBEȘ JUDEȚUL SEVERIN

No. 23922/1940.

9 Decemvrie 1940

„Dl Dr IOAN MOLDOVAN, notar public refugiat dela notariatul comunei Aleșd, județul Bihor, transferat în postul nou înființat în orașul Caransebeș și-a început activitatea sa de notar public în ziua de 12 Decemvrie 1940“.

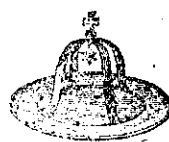
Președinte,
Lucian Ianculescu

p. Grefier,
V. Miculescu

Librăria „Diecezană” Caransebeș

oferă spre vânzare din bogatul său magazin de

O biecte bisericesti

potire, cruci, cruci portative pentru molitfelnice, policandre, cădelnițe, clopoței, sfeșnice, căldărușe, cutii pentru sfântul mir, discuri, steluțe etc.

Toate aceste obiecte sunt livrate de cele mai renumite fabrici, fiind produse de măeștri specialiști în stil bizantin.